

Marian Hulshof en haar man geven een aubade aan 94-jarige Dora Hulshof. © Gerard Burgers

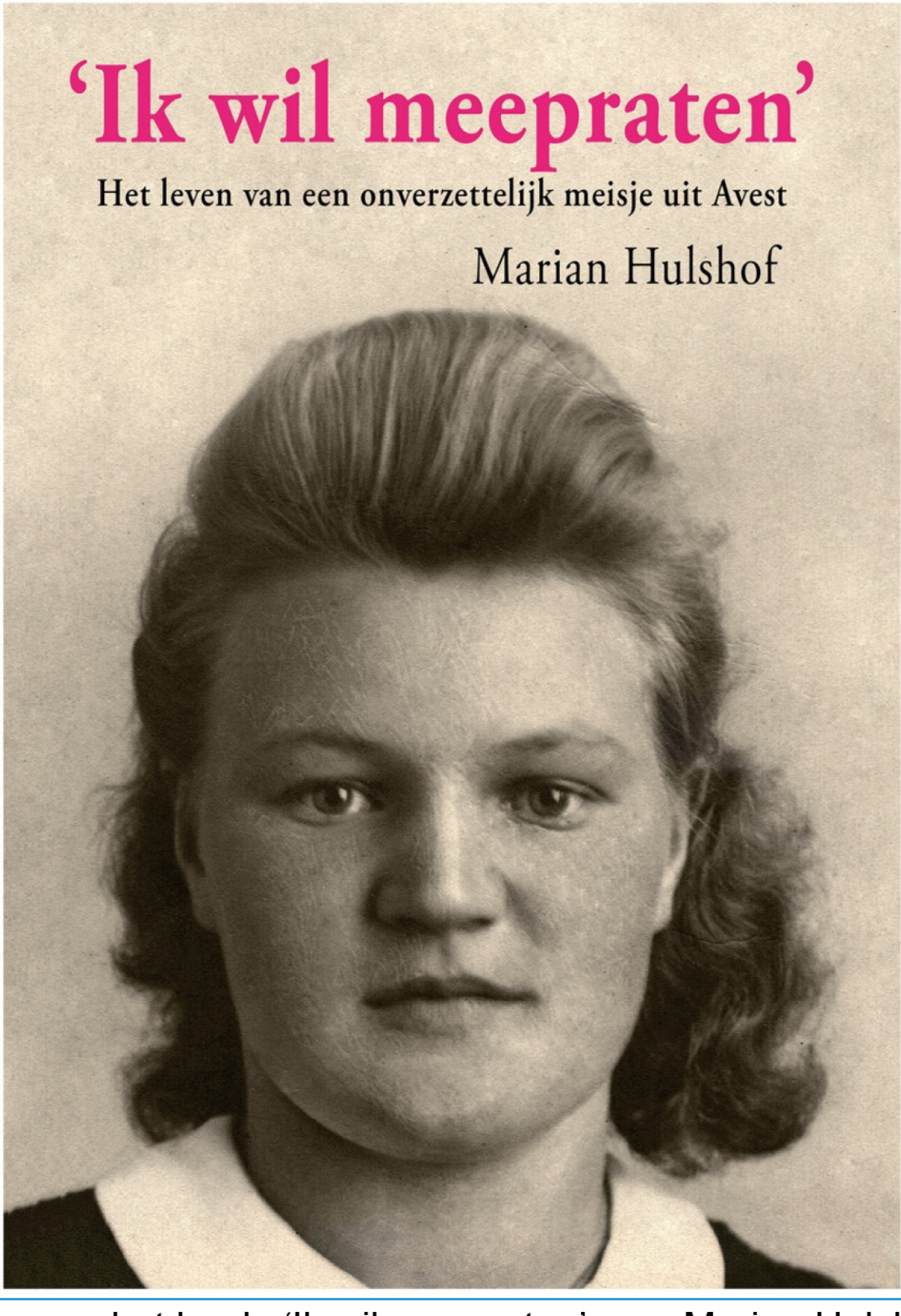
‘Ik kwam in een andere wereld’, openhartige interviews met moeder (95) groeien uit tot boek

ARNHEM - Schrijfster en kunstenaar Marian Hulshof begon bijna tien jaar geleden aan een missie. Een missie om de jeugdverhalen van haar nu 95- jarige moeder te achterhalen. Na talloze interviews en onderzoek naar die periode verschijnt er een boek. ‘Dit is het levensverhaal van een krachtige vrouw. Dora Hulshof-Nahuis, een onverzettelijk meisje uit Avest.’

Silvijn Stokman, 28 januari 2022

Het begon allemaal met één interview, in 2013. Marian Hulshof zocht haar moeder op, die nu in Arnhem woont, en raakte in gesprek over vroeger. ‘Hoe ouder, des te openhartiger ze wordt en hoe meer emoties ze toont’, vertelt Hulshof. ‘Mijn moeder zit vol verhalen. Ik wilde erachter komen wat haar beweegredenen in het leven zijn.’ Eerst maakte ze alleen wat aantekeningen, maar later maakte Hulshof ook geluidsopnames van de interviews. Het project werd groter en groter. Gaandeweg kwam ze erachter dat de verhalen van haar moeder potentie hadden voor een boek.

In april 2020 verschenen Marian en haar moeder in De Gelderlander, toen Marian [een speciaal ‘coronabezoek’](#) bracht aan haar moeder aan de Utrechtseweg in Arnhem. Destijds dacht ze dat het misschien wel de laatste keer zou zijn dat ze haar moeder zou zien. Nu is haar doel het boek zo snel mogelijk af te maken.

Omslag van het boek: ‘Ik wil meepraten’, van Marian Hulshof. © Marian Hulshof

Waar het boek over gaat

‘Ik wil meepraten’ is in de eerste plaats het levensverhaal van een krachtige vrouw, daar zit een familieverhaal aan vast en vervolgens een streekbeschrijving. De problemen van een katholieke familie, een boerengezin in de Achterhoek en een meisje met idealen. Het boek steekt van wal in 1883. In dat jaar kocht Dora’s grootvader van vaderszijde een stuk woeste grond waarop haar grootvader van moederszijde woonde. Haar vader bracht deze grond in cultuur, hier bouwde hij zijn boerderij en hier werden Dora en haar broers en zussen geboren.’

Ze wilde heel graag studeren, maar daar was geen geld voor

- Marian Hulshof

Hulshof: ‘Wat Dora nu nog het best is bijgebleven, is de periode tussen haar 14e en 21e levensjaar. Ze wilde graag studeren, maar daar was geen geld voor.’ Het werd daarom de huishoudschool. In plaats van studeren ging ze werken op de boerderij van haar oom en tante, waar ze abrupt in de volwassen wereld terechtkwam. Ze leerde een man kennen, Marians vader. Daar deed zich een probleem voor: ‘Hij zou geen boer worden. Mijn grootouders vonden het geen goede partij. Alleen als je met een boer trouwde, had je kans de honger te ontlopen.’ Maar voor Dora was hij de man van haar leven en na haar huwelijk verruilde ze het leven op de boerderij voor een burgerbestaan.

Ze wilde kunnen meepraten

De boerendochter belandde in Zeddam, ‘een andere wereld’. Daar merkte Dora dat ze moeite had met deelnemen aan abstracte gesprekken. Ze had alleen maar geleerd te praten over werk en andere concrete dingen. Haar belangrijkste doel werd: ‘Ik wil meepraten’. Kunnen meepraten in een gezelschap. Dat was wat ze wilde.

‘De enorme wilskracht van mijn moeder is denk ik wel het bijzonderste aan dit boek. Ze wilde iets bereiken. Ze wilde iets voor haar kinderen.’ Omdat Dora zelf niet kon studeren, heeft ze alles op alles gezet om haar kinderen dat wel te laten doen. ‘Ze moest en zou het realiseren. En het is haar gelukt.’

In haar jeugd mocht er over veel dingen niet gesproken worden die kennelijk nog steeds als bedreigend ervaren worden

- Marian Hulshof

‘Niet iedereen is blij dat ik dit boek schrijf’

‘Om privacyredenen heb ik delen van de (familie)geschiedenis weggelaten’, vertelt Hulshof. ‘Mijn moeder werd steeds openhartiger, maar in haar jeugd mocht er over veel dingen niet gesproken worden die kennelijk nog steeds als bedreigend ervaren worden. Dus niet iedereen is blij te horen dat ik een boek schrijf. Dat maakte het schrijfproces soms lastig. Maar veel familieleden zijn enthousiast. Zij zien het als een eerbetoon.’

‘Laat het haar maar schrijven’

Dora heeft het op dit moment goed volgens haar dochter. ‘Ze zit in verzorgingstehuis Hoogstede in Arnhem, waarover Dora zegt: “Ik kan het niet beter krijgen”.’ Haar geheugen gaat wel hard achteruit. Vanuit het tehuis laat Dora weten wat ze van het boek vindt: ‘Ik ben zoals ik ben. Laat het haar maar schrijven.’ Of ze het ook gaat lezen? ‘Ja natuurlijk, ik heb tijd genoeg.’

Ik wil meepraten wordt op de 96e verjaardag van Dora - 8 maart - gepubliceerd. Om de eerste druk bij uitgever Fagus in Aalten te realiseren heeft Marian een crowdfunding opgezet. Het boek is te koop via www.marianhulshof.nl

Marian Hulshof en haar man geven een aubade aan 94-jarige Dora Hulshof.

© Gerard Burgers